NR. 6 ANUL III

ZORI DE ZI

Buletinul Eparhiei Ortodoxe-Române Pentru Europa Centrală

Biserica Domnească din Curtea de Argeș. Clădită de Basarab.

CRACIUN 1981 ANUL NOU 1982

FREIBURG

Z o r i   d e   z i   Nr.6   Ianuarie 1982

C u p r i n s u l :

Verantwortlicher Schriftleiter:

Lic. Dr. D.C. AMZĂR
Dotzheimer-Str. 173
62oo Wiesbaden
B.R.Deutschland

Theologischer Berater :
Pfr. Dr.Theol.VIOREL MEHEDINȚU
Riedwiesen-Weg 9
69o6 Leimen/Baden - Heidelberg
B.R.Deutschland

Herausgegeben von :
RUMANISCHE ORTHODOXE DIOZESE FUR ZENTRALEUROPA
Auwaldstr.49 - 78oo Freiburg, B.R.Deuțschland
Impressum :
VERLAG "MIORITZA" FUR WISSENSCHAFT UND KUNST
Heiglhofstr.8-a - 8ooo München 7o, B.R.D.

Editions Mioritza

März - 1982

DE CE "TRUP SI SUFLET" CU REGIMUL ?

I.P.Sfinţitul Mitropolit Nicolae al Banatului şi Exarhul Patriarhiei Române pentru Europa Centrală şi de Vest, se ocupă, în virtutea competenţii oficiale, cu problema Diasporei ortodoxe în general şi a celei române în special, pledând pentru rezolvarea ei provizorie - până la "Sfântul şi marele Sinod Ortodox" (care va să vie!) - în sensul autocefaliei naţionale; cu alte cuvinte: fiecare Diasporă naţională să se supună jurisdicţiei Bisericii-mame, din care provine[1].

Aşa ar fi normal, Înalt Prea Sfinţite, dacă Bisericile-mame autocefale ortodoxe din Europa de Est şi Sudest n'ar fi "trup şi suflet" cu regimurile comuniste din ţările respective, care, dupăcum se ştie, consideră religia în general şi Creştinismul în special drept "opium pentru popor".

Ştim cu toţii că în tradiţia Ortodoxiei stă ca Biserica şi Statul să lucreze "mână în mână", sprijinindu-se reciproc. Dar I.P.S. Voastră ştiţi mai bine decât mulţi dintre noi că această "simfonie" a fost posibilă în imperiul bizantin, pentru că acest <u>imperiu roman de Răsărit</u>, şi nu cel din Vest, a fost acela care a proclamat mai întâi egalitatea Creştinismului cu celelalte religii din imperiu, pentru ca la scurt timp după aceea să ridice Creştinismul la rangul de "religie de Stat". Aceeaş armonie a fost posibilă până şi în imperiul otoman, pentru că Turcii au fost popor credincios, care respecta religia popoarelor cucerite sau vasale. A fost posibilă şi în ţările române şi în România atâta timp cât a putut fi vorba de State creştine. /- era el însuşi un Stat creştin şi tocmai acest imperiu.

Înalt Prea Sfinţia Voastră ştie deasemenea că Diaspora, care a rezultat în timpul şi după cel de-al doilea război mondial, nu are motive religioase, credinţa ei e aceeaş cu aceea a Bisericilor mame/ din ţările cu regimuri comuniste, ci concepţiile politice diferite care au dus la apariţia acestor regimuri pe de o parte şi a Diasporei pe de alta. Atâta timp cât Bisericile-mame ortodoxe din Răsăritul comunist vor rămâne "trup şi suflet" cu regimurile sub care trăesc, Diaspora ortodoxă - cel puţin cea politică, conştientă de pericolul comunismului sovietic şi al comunismului în genere -nu va accepta jurisdicţia Bisericilor-mame, care nu îndrăsnesc "să iasă din cuvântul de ordine" al regimului şi care-şi organizează toată activitatea comform instrucţiunilor primite dela partidul unic (în felul lui!), încât poporul se simte părăsit şi lovit din toate părţile. /Nu deosebiri de credinţă separă Diaspora de Bisericile-mame.

Dacă Episcopii şi preoţii Bisericii din timpul persecuţiilor primelor patru secole s'ar fi comportat ca Patriarhii, Mitropoliţii, Episcopii şi preoţii ortodocşi - cu puţine excepţii, care au preferat calea martiriului - din Statele care persecută de 37 de ani credinţa în Dumnezeu, orice credinţă în Dumnezeu, n'am mai fi avut - în curând - 2000 de ani de civilizaţie creştină în lume ! Situaţia din ţările de sub tirania comunistă nu poate fi comparata decât cu cea din timpul persecuţiilor şi al martiriului celor care mărturiseau credinţa lui Christos. De ce uită înalta ierarhie ortodoxă tot ce-a învăţat la cursul de Istoria Bisericii Universale despre comportamentul creştinilor din primele patru secole ?

Că există şi altă cale de a "colabora" cu regimul comunist , a dovedit-o Biserica Romano-Catolică din Polonia, care a rămas de partea poporului şi n'a trecut de partea Statului ateu şi antireligios.

Aceasta este adevărata problemă a Diasporei, şi dacă I.P. Sfinţitul Nicolae şi-a luat angajamentul s'o rezolve, îl rugăm să răspundă mai întâi la întrebarea: DE CE „TRUP ŞI SUFLET" CU REGIMUL ? De ce Biserica Ortodoxă a părăsit POPORUL CREDINCIOS şi a trecut de partea DUŞMANILOR LUI ?

1) ROC/X,2(Apr.-Iunie 1980),p.3-7 şi ROC/XI,1(Ian.-Martie 1981),p.52-57.

Redacţia

N A S T E R E A M Â N T U I T O R U L U I

1 9 8 1

Nota Redacţiei. Predică ţinută la Radio "Europa Liberă", München 1981. - Gândul că predicile transmise de "Europa Liberă" şi publicate apoi în buletinul Eparhiei noastre sunt ascultate în Ţară şi citite de noi, refugiaţii, ne face să retrăim comunitatea de credinţă, dragoste şi speranţă cu Ţara şi cu neamurile noastre de-acolo, cu toată depărtarea în timp şi spaţiu care ne desparte. Această trăire ne uneşte şi pe noi în Diaspora, pentrucă ţelul tuturor, al Neamului şi al refugiaţilor, e unul şi acelaş: o Românie Liberă; cel puţin tot atât de liberă cât este astăzi Vestul european, cu toate deosebirile de păreri care îl străbat şi uneori îl cutremură,mai ales atunci când Centrul Europei îşi face iluzia că poate juca rolul unei a treia puteri între cele două superforţe mondiale. Dacă acest Centru doreşte să mai facă parte dintr'o Europă liberă, atunci trebue să se decidă fără rezerve pentru cei care vor o Europă nu numai liberă ca până acum,dar şi reîntregită, dacă nu până la Urali,spre a cuprinde pe toţi Slavii,cum a preconizat-o Generalul de Gaulle,cel puţin atât cât s'a întins antichitatea clasică în Sudest şi romanitatea orientală spre Nordest, şi anume până la Bug, deoarece:

> "Das historische Europa, von dessen kultureller Einheit hier die Rede ist, reicht bis zum Bug - zur Grenze der Sowjetunion (und im Fall der baltischen Völker noch darüber hinaus), nicht nur bis zur Grenze des heutigen Sowjetblocks". Richard Löwenthal în "DIE ZEIT" din 8 Ianuarie 1982,p.3.

"Nu vă temeţi. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul: Că vi s'a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul". (Luca 2, 10-11).

Vestea aceasta plină de binecuvântarea dumnezeiască, adresată de îngerul Gavriil păstorilor din ţinutul Betleemului, ni se adresează şi nouă, an de an, pentru ca această bucurie binefăcătoare să se reverse, mai cu seamă în aceste timpuri grele, şi asupra poporului nostru, care a ştiut generaţii de generaţii să ia parte în credinţă, în noaptea sfântă de Crăciun, la naşterea Fiului lui Dumnezeu din Fecioara Maria. Sărbătoarea aceasta este una dintre cele mai însemnate şi mai emoţionante din tot anul bisericesc, pentru că ea ne actualizează şi ne vorbeşte de venirea lui Dumnezeu pe pământ, de naşterea ca om a Fiului Său, a Domnului nostru Iisus Hristos. Dumnezeu cel atotputernic şi necuprins ia înfăţişare şi trup omenesc în pruncul Iisus,se coboară din veşnicie în timp, din slava Sa dumnezeiască în sărăcia şi întunerecul staulului lumii acesteia, se naşte în condiţiile cele mai simple şi umile, în ieslea săracă din Betleem. "Astăzi s'a născut/ Cel făr' de'nceput", cântăm într'una din colindele de Crăciun. Dumnezeu cel nemărginit, puterea absolută, Cel ce e mai presus de ceruri, se coboară atât de adânc în lumea noastră, încât se naşte şi creşte ca unul dintre noi, pentrucă vrea să fie atât de aproape de noi, ca să împărtăşească destinul vieţii noastre. Scopul venirii lui la noi, e mântuirea noastră. Inaintaşii noştri, care au pătruns în credinţă misterul naşterii trupeşti a Fiului lui Dumnezeu, au exprimat adevărul acesta pe cât de profund, pe atât de limpede într'o altă cântare de stea: "Pe Fiul în al Său nume/ Tatăl L-a trimis în lume/ Să se nască şi să crească/ Să ne mântuiască". Dumnezeu se

uneşte cu omul în persoana Fiului Său, a Domnului nostru Iisus Hristos, care vine în mijlocul nostru nu în strălucirea şi măreţia Sa dumnezeiască, ci sub înfăţişarea unui prunc, aşa cum apărem fiecare dintre noi pe lume, ba chiar în condiţii cu mult mai vitrege. Dumnezeu nu ne impresionează numai cu puterea Sa nemărginită, ci şi cu simplitatea, cu sărăcia şi neputinţa Sa, pe care le vedem în chipul pruncului Iisus. Cel nemărginit în putere şi Cel ce-o foloseşte pe aceasta din iubire faţă de om, acela poate să şi renunţe la ea. In renunţarea la putere, se vede încă odată puterea Sa nemărginită. Dumnezeu are putere şi atunci când renunţă la putere. Majestatea dumnezeiască se revelează în neputinţa omenească.

Sărbătoarea Crăciunului ne spune că Dumnezeu nu est o fiinţă abstractă, o închipuire, ci o fiinţă şi o putere reală. El nu e strein de lumea noastră şi în afară de ea, ci în mijlocul oamenilor şi al istoriei acestora. Fiul lui Dumnezeu se naşte ca om în timpul împăratului August şi se lasă înscris în recensământul populaţiei din imperiul roman. In persoana lui Iisus Hristos, Dumnezeu S'a aflat şi trupeşte printre oameni. Cu prilejul acestui recensământ soseşte dreptul Iosif şi Fecioara Maria în Betleem. Aici se naşte, în întunerecul nopţii, soarele şi nădejdea omenirii. "Iar pe când erau ei acolo (ne spune Sf. Evanghelist Luca), s'au împlinit zilele, ca să se nască. Si a născut pe Fiul Său cel Unul nascut şi L-a înfăşat şi L-a culcat în iesle, căci nu era loc pentru ei în casa de oaspeţi". (Luca 2, 6 - 7). Dacă nu ca pe vremea aceea şi trupeşte, pe El îL întâlnim nu mai puţin real şi prezent şi noi astăzi în lumea şi în viaţa aceasta a noastră. Aici facem experienţa prezenţei şi puterii Lui.

Dar Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos ne mai face şi dovada că Dumnezeu îşi împlineşte făgaduinţele. Pe cuvântul Lui ne putem baza totdeauna. Pe cuvântul Lui ne putem baza totdeauna. Pe cei ce se încred în El, nu-i amăgeşte niciodată. Venirea lui Hristos, Mântuitorul lumii a fost prevestită cu multă vreme în urmă în multe şi felurite chipuri în Vechiul Testament.Omenirea nădăjduia şi aştepta de multă vreme venirea unui Mântuitor,care s'o elibereze din întunerecul păcatului şi de frica morţii, de grijile şi de ameninţările veacului acestuia. Ii lipsea un îndrumator, în care să aibă încredere, de care să fie sigură, că o poate salva şi care să-i fie ajutor şi călăuză în viaţă. Omenirea nu poate exista fără dragoste şi adevăr. Numai Dumnezeu ni le poate acorda în mod deplin şi fără să ne decepţioneze. Si El nu ne acordă dragostea fără adevăr şi adevărul fără dragoste. In această aşteptare a omenirii după un Mântuitor, trei magi , cunoscători ai constelaţiei cereşti, au descoperit apariţia unei stele deosebite. "Si iată ca steaua pe care o văzuseră la Răsărit mergea înaintea lor, până ce a venit şi a stat deasupra unde era Pruncul...Si intrând în casă, au văzut Pruncul împreună cu Maria, mama Lui, şi cazând la pământ, s'au închinat Lui, şi deschizând visteriile lor, I-au adus daruri: aur, tămâie şi smirnă". (Mat. 2, 9 şi 11). Si omenirea din zilele noastre trebuie să redescopere pe Iisus Hristos, astrul nostru al tuturora care să ne călăuzească şi pe noi pe drumul vieţii.

Când într'o familie se naşte un copil, faptul acesta este un prilej de mare şi necontenită bucurie. De evenimentul acesta se leagă un sentiment nou de viaţă, de nădejde în viitorul acelui copil şi al familiei în care se naşte. Fiul lui Dumnezeu,Domnul nostru Iisus Hristos, se naşte în sânul marei familii care cuprinde toată omenirea. Naşterea Lui a adus lumii o neîntrecută bucurie, pentru că Dumnezeu l-a socotit pe om atât de demn şi de însemnat, încât Fiul Său s'a coborît în mijlocul nostru şi a luat înfăţişare omenească şi pentru ca de naşterea lui Dumnezeu ca om se leagă nădejdea noastră de viaţă, viitorul şi salvarea

fiecaruia şi a întregii lumi.
Cuvintele îngerului adresate păstorilor înfricoşaţi în noaptea binecuvântată a Naşterii lui Hristos : "Nu vă temeţi,că iată, va binevestesc vouă bucurie mare... că vi s'a nascut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul", ne sunt adresate şi nouă, la toată suflarea românească, mai cu seamă de sărbătoarea Naşterii Domnului. Cine-L ştie pe Dumnezeu alături de el, cine-şi încredinţează viaţa în mâinile Lui şi-şi pune nadejdea în El,acela nu mai are de ce sa se teamă, acela nu se mai simte singur şi neputincios în viaţă. Existenţa aceluia nu se termină definitiv în moarte. Fiul lui Dumnezeu a venit cu puterea Sa dumnezeiască în lume nu la un mod general şi impersonal,ci şi la fiecare dintre noi. Sărbatoarea Craciunului vrea să ne spună, că Dumnezeu e în "mijlocul nostru", deci şi în viaţa noastră bântuita de tot felul de necazuri şi neajunsuri, în inimile noastre înraite şi împietrite, ca să le desmorţească şi încălzească.
Cu prilejul acestei mari sărbători creştine, n'ar trebui să ne amintim numai de Naşterea Domnului în Betleem, petrecută cu aproape două mii de ani în urmă, ci ea ar trebui să fie şi prilej de a-L lăsa pe Hristos, sa se nasca şi renască şi în sufletele noastre. Numai în felul acesta putem lua parte la taina naşterii Lui şi-L simţim ca prietenul şi fratele nostru.
Cine a ascultat cu atenţie vestea din noaptea de Crăciun şi s'a lăsat pătruns de ea, cine-L are pe Iisus Hristos prieten şi frate, acela nu se mai simte singur şi neputincios, acela nu resemnează în faţa greutăţilor vieţii, acela capătă încredere în sine şi în viaţă, acela îşi dă seama de minciuna şi de rătăcirea celor ce vor să zădarnicească trezirea credinţei în Dumnezeu, până şi în sufletele curate ale copiilor.Lăsaţi copii voştri să se joace cu Iisus, copilu divin, în sufletele şi în inimile lor, ca să găsească în El un prieten, un protector şi un frate devotat şi puternic! Nu-i lăsaţi să rătăcească în voia soartei, sa fie toata viaţa lor flotanţi, fără să aibă pe cineva, căruia să-i încredinţeze viaţa, fără acea orientare, ţel şi temelie solidă a vieţii pe care o oferă învăţătura lui Hristos. Cei cărora vă sunt atât de scumpi şi cărora le faceţi daruri de Crăciun cei pe care-i iubiţi din toată inima voastră şi pentru care vă jertfiţi cu drag, să nu-i lipsiţi de darul cel mai de preţ , şi mai decisiv pentru toată viaţa lor, care este Domnul nostru Iisus Hristos. Există lucruri, pe care dacă nu le facem la timp, nu le mai putem recupera niciodată sau cu greu. Aşa este şi cu credinţa în Dumnezeu. Iisus Hristos a venit în lume şi pentru copiii neamului nostru. El vrea să-i salveze şi pe ei şi să le deschidă şi lor orizontul unei vieţi fericite. Cu ce drept sunt lipsiţi de această mare şi unica binefacere? De ce să li se zăvorască astfel sufletele şi inimile, încât să nu mai fie capabili să cunoască şi să primească în ei lumina şi căldura dragostei lui Hristos? Faceţi-i sa se adune în jurul lui Iisus Hristos, iar nu a lui moş Gerilă, pentru că acesta nu le poate împlini dorinţele şi aspiraţiile inimilor lor, pentru că este rece şi o fantomă. E la fel de rece şi nesimţitor ca şi numele pe care-l poartă. Cum o să poată acesta încălzi şi înveseli pe copiii noştri? Nu e păcat de ei? De ce să-i lăsăm să fie aşa de înşelaţi, pe cei ce sunt atât de curaţi şi sinceri? Sărbătoarea Naşterii Domnului ne îndeamnă să ne îngrijim mai mult şi să fim mai atenţi cu soarta şi viitorul copiilor noştri, căci ei sunt nadejdea şi viitorul nostru. Să nu încredinţăm sufletele copiilor noştri celor care în necredinţa lor, vor să le piardă.
Când vorbim de bucuria mare prilejuită de Naşterea Domnului, pe care îngerul o anunţă pentru tot poporul, nu suntem chiar aşa de nerealişti să trecem cu vederea ca timpurile în care trăim ne oferă altceva decât prilej de mare bucurie. Ne aducem aminte totodată ca pruncul Iisus, speranţa omenirii,abea se năs-

cuse şi se iau măsuri pentru uciderea Lui. Regele Irod, care se temea că-i va lua tronul, plănuieşte să-L piardă. Corul de slavă al îngerilor şi bucuria prezisă pentru tot poporul nu sunt singurele care se leagă de vestea Naşterii Domnului, ci ele sunt însoţite de pericolele care-L pândeau pe noul născut. Pe de o parte bucurie, iar pe de altă parte uneltiri şi ură. Acesta e tabloul realist pe care ni-l descrie Sf. Scriptură despre lumea de atunci, care nu se deosebeşte substanţial de cel al lumii în care trăim noi astăzi. Câţi Irozi înverşunaţi şi orbiţi de ură nu au încercat de atunci încoace şi mai ales în vremurile noastre, să-L nimicească pe Hristos din sufletele noastre, ba chiar să se opună naşterii Lui în inimile noastre! Ar fi nerealist, dacă am vorbi numai de marea bucurie de Crăciun şi am uita fenomenele negative, care o însoţesc tot timpul. Si acpectele acestea trebuie să ne fie prezente în minte când sărbătorim Naşterea Domnului,nu pentru ca să ne resemnăm, ci, dimpotrivă, pentru ca să ştim ca Dumnezeu îi ocroteşte şi îi păzeşte pe ai Săi - lui Irod nu i-a reuşit să-L ucidă pe pruncul Iisus - şi că planurile lui nu pot fi zădărnicite şi încurcate de cei ce I se opun. Iată de ce nădejdea şi aspiraţiile credinţei noastre nu sunt zadarnice.Vestea cea mare de Crăciun ne spune cu stăruinţă că există o cale de ieşire, o salvare, atât pentru fiecare dintre noi, când am ajuns să ne copleşească problemele sau necazurile vieţii, cât şi pentru noi toţi ca neam din înfundătura, din impasul în care am ajuns. De la naşterea lui Hristos, Mântuitorul lumii, există pentru fiecare din noi o lumina care să ne călăuzească în afara întunerecului şi a dificultăţilor care ne înconjoară. Pentru aceasta e nevoie ca vestea naşterii Domnului să nu ne găsească adormiţi. Cei pe care îi găseşte în această stare, au pierdut şansa vieţii lor. Îngerul vestitor i-a trezit pe păstori în noaptea Naşterii Domnului şi i-a îndemnat să meargă să-L vadă. De atunci şi până astăzi vestea de Crăciun ne deschide şi nouă ochii şi încearcă să ne trezească din somnul necredinţei, al indiferenţei şi comodităţii, arătându-L pe Hristos, şansa şi sensul vieţii noastre. Cei ce se trezesc, se salvează şi se eliberează.

Sărbătoarea Naşterii Domnului e şi un prilej de a ne gândi în mod deosebit la atâţia oameni care se luptă cu greul vieţii, sunt singuri şi fără nădejde, suferinzi trupeşte sau sufleteşte, umiliţi şi nedreptăţiţi, închişi pe nedrept, la atâţia copii ce sunt lipsiţi de ajutorul şi mângâierea părinţilor lor, la atâtea familii ruinate, dar nu numai a ne gândi, ci a-i face să ne simtă alături de ei, fie cu un cuvânt de mângâiere şi întărire, fie cu o faptă de ajutor.

Acestora şi D-voastră la toţi vă urez Sărbători Fericite şi să vă împărtăşiţi cu toţii din marea bucurie pe care a adus-o omenirii Naşterea Domnului. Cu cuvintele îngerilor din noaptea sfântă de Crăciun, vă doresc pace şi bună'nvoire în familiile Domniilor voastre.

"Hristos se naşte, măriţi-L, Hristos din ceruri întâmpinaţi-L Hristos pe pământ, înălţaţi-vă"!

Pr. Dr. Viorel Mehedinţu

*

O nouă editură românească la München. După aceea a lui Ion DUMITRU, care are la activul ei un număr respectabil de volume, tot din München ni se anunţă o nouă iniţiativă de acest fel: Editura "MIORIŢA" pentru Ştiinţă şi Artă, proprietar fiind etnograful şi folcloristul Dr.phil.Gabriel MANOLESCU, fost profesor la Universitatea din Timişoara.Adresa editurii:Heiglhofstr.8a, 8000 München 70.Tel.(089) 7 14 07 90. Prima ofertă: o placă de gramofon: Ion PISO in glanzvollen Opernarien(Verdi,Puccini,Mozart etc.etc.).Preţul: DM.26.- Alte puncte din programul de lucru: G.ENESCU(Opera completă),BRANCUŞI, ŢUCULESCU, Vintilă HORIA, Mia BRAIA (Romanţe, Amintiri),Paul GOMA cu o carte despre "Mişcarea GOMA", etc.etc.

PRIN CÂTEVA LOCURI ALE PRIMILOR CREŞTINI DIN ASIA MICĂ ŞI GRECIA.

Cu cartea "Faptele Apostolilor" şi cu epistolele Sf. Ap. Pavel în mână am poposit pe unele dintre locurile primelor comunităţi creştine din Asia Mică şi din Grecia.

În Anatolia (Asia Mică), Turcul nu mă întreabă ce caut, ce iscodesc, de ce "anume" mă interesează cutare locuri, de nu sunt cumva un "subversiv" care sub pretextul vizitării ruinelor aşezărilor creştine aş urmări "altceva". Nu, nimic din toate acestea. Turcul autentic e mai tolerant sub raportul religios decât mulţi dintre "turcizanţii" lumii noastre cu trecut ortodox-creştin.

Aşa că iată-mă la EFES, oraş antic,unul dintre cele mai însemnate locuri care a stârnit ecouri în lumea creştină. Să ne amintim că aci Sf.Ap. Pavel s'a aflat în două rânduri; a doua oară cu şedere şi activitate misionară mai îndelungată. Mai întâi, fiind doar în trecere de la Corinth, lăsase aci pe Aquila şi Prisci ca propovăduitori zeloşi ai noii credinţe în Mântuitorul Iisus Christos. (Faptele Apostolilor, cap. XVIII, 19-22). Revenind la Efes, în cea de a treia călătorie a sa, de la Ierusalim şi Antiohia, Apostolul rămâne pe loc doi ani şi trei luni, predicând neostoit Evanghelia. In acest timp a convertit în Duhul Sfânt pe cei 12 bărbaţi care mai înainte cunoscuseră numai botezul lui Ioan, apoi a luat puterea exorciştilor iudei, cei şapte fii ai lui Seba şi alţi vrăjitori, aceştia arzându-şi atunci cărţile în public. Valoarea materială a acestor cărţi se socotea la 50 000 de arginţi. Stim de altfel că Efesul şi-a avut vestita sa bibliotecă antică, păgână. Locul acesteia se recunoaşte şi astăzi. Deasemeni se vede locul sinagogii lângă edificiul primăriei oraşului antic, sinagogă în care Ap. Pavel a predicat timp de trei luni. Pe urmă a trecut să predice în şcoala "unuia numit Tiran". (Faptele Apostolilor.XIX,9). Scrie la carte: "Si Dumnezeu făcea minuni prin mâinile lui Pavel", astfel încât "toţi cei ce locuiau în Asia, Iudei şi Greci, au auzit Cuvântul Domnului".(Faptele Apostolilor, XVIII 10-11).

La Efes a avut loc acea mare zurbă împotriva lui Pavel, provocată de Dimitrie argintarul cu numeroşii săi breslaşi, ale căror prăvălii se văd în ruine şi în ziua de azi. "Demonstranţii"cereau atunci menţinerea cultultui vechei zeiţe păgâne Artemis-Diana. Se ştie că templul acestei zeiţe a constituit una dintre cele şapte minuni ale lumii antice şi că în cele din urmă a fost distrus de incendiul provocat la 356 a. Chr. de acel Herostratos care a dorit astfel să-şi imortalizeze numele în istorie. Unele statui autentice ale zeiţei Artemis,idolii ei impotriva cărora fulgera Ap. Pavel în predicile sale, se văd în muzeul Efesului.

Argintarii oraşului realizau câştiguri mari de pe urma imitaţiilor în miniatură ale templului şi statuii Dianei. Acum,cu înmulţirea adepţilor credinţei creştine, ei îşi vedeau ameninţată sursa de venituri. Proporţiile luate de credinţa în Christos sunt evocate de însuşi Dimitrie argintarul în discursul său incendiar catre Efeseni:

"Pavel acesta, nu numai în Efes, dar aproape în toată Asia a înduplecat şi a abătut mult norod şi zice că zeii făcuţi de mâini nu sunt Dumnezei!" Primejdia cea mare era, după cuvintele lui, aceea că "chiar măreţia aceleia (adică a Dianei) care este cinstită în toată Asia şi în toată lumea este nimicită"! (Faptele Apostolilor,XIX, 26-27).

"Demonstranţii" anticreştini, îndemnaţi de puternice motive de ordin financiar, au pornit de pe Agora oraşului şi de pe strada centrală la vale, cum se văd aceste locuri şi astăzi străjuite de numeroase şi impresionante ruine, apoi au cotit la dreapta pe calea cea largă a Marmorei, cum călcăm şi noi acum pe aceleaşi lespezi late din vremea aceea, distanţă de vreo 160 de metri. Se ajunge astfel la teatrul antic care, ni se spune şi se vede, putea

primi 24 000 de spectatori. Aci, în prezenţa până astăzi impresionantă a teatrului sub cerul liber, precum şi a aceluia din Epidaurus, au răsunat strigătele întărâtate antipaveliste-"lozincile" : "Mare este Diana Efesenilor!"

Atunci Sf. Ap. Pavel a trebuit să plece în Macedonia, lăsând la Efes, printre alţi oameni de credinţă, pe Figel, Hermoghen şi Onisifor, în casa căruia şi locuise. (Ep. catre Timotei, II, I-15-16).

Noi ne deplasăm mai la vale de teatru şi călcăm printre rămăşiţele marei biserici în care s'a ţinut cel de al treilea Consiliu Ecumenic.

Coborînd de la Agora pe strada principală, numită în vechime Curetia, se trece prin faţa fontanei împăratului Traian. Cred că nu se poate vedea alt chip mai frumos şi mai expresev al lui Traian , decât cel fost pe această fontană şi adăpostit acum în muzeul Efesului. Fireşte, cercetătorii români de azi nu l-au văzut şi nu ştiu când l-ar putea vedea.

In Efesul mai nou, socotit "al cincilea", situat pe dealul numit astăzi "Selciuk", se găseşte o scumpă relicvă creştină, anume, mormântul Sf. Ioan Evanghelistul. Acoperit cu marmoră nouă, acesta este dispus în spaţiul fostei bazilici vechi a acestui Evanghelist.

Sus în munţii Efesului, situată pe o pădină, se găseşte Biserica Maicii Domnului. Ea marchiază locul pe care Sfânta Maria şi-a dus viaţa în ultimii Ei ani şi potrivit tradiţiei creştine, tot aci a avut loc Adormirea Ei întru Domnul. Explicaţia prezenţei Maicii Domnului la Efes, unde deasemeni şi-a dus zilele Apostolul şi Evanghelistul Ioan, se găseşte în dispoziţia amanetară a însuşi Mântuitorului de pe cruce, când a zis Mamei Sale, arătând spre ucenicul Ioan:"Iată Fiul Tău! iar lui Ioan i-a zis: iată mama ta şi din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine". (Sf.Ev.Ioan, 19,26-27.

O altă însemnată obşte creştină a existat încă de pe vremea Apostolilor la PERGAM, la care ajungi sus pe munte. Sf. Ap. Pavel a vizitat şi această cetate tot în două rânduri.Se văd şi acolo vestigii ale vestitei biblioteci antice;iar puţin mai sus se văd ruinele templului durat întru adorarea lui Traian. Acesta e acum în reconstrucţie.

In şesul anatolian întins te atrag de departe vestigiile Troadei, loc istoric al altei comunităţi creştine. Sf.Ap. Pavel s'a aflat aci în două rânduri. Odată după venirea dela Antiohia, când a auzit porunca: "Treci în Macedonia şi ajută-ne!" (Faptele Apostolilor, XVI, 8-10). Dând ascultare glasului auzit el a mers în Macedonia şi Ahaia (Grecia). La întoarcerea Apostolului din Macedonia s'a consumat la Troada faptul când tânărul Eutih a căzut de la catul al treilea în timpul predicii şi a fost readus la viaţă de Pavel. (Faptele Apostolilor, XX). Un colţ mai bine păstrat până în zilele noastre din edificiul acelei vremi ne dă ideia înălţimii într'adevăr mari de la care s'a produs căderea. Vastul interior al cetăţii, cu vestigii de ziduri vechi, ajută să ne imaginăm întreţinerile Apostolului şi însoţitorilor săi, Sosipater,Aristarh, Secundus şi Timothei, cu numeroşii cetăţeni. In această vreme Pavel a locuit aci la omul de credinţă pe nume Carp, la care apoi îşi lăsase mantaua şi mai multe cărţi, unele "de piele" cum îi scrie ulterior lui Thimotei. (Epistola II,IV,13).

La SMIRNA şi PHILADELPHIA nu s'au păstrat vestigii din primul veac creştin. In acest din urmă oraş poţi remarca pitorescul arhaic şi sărac, oriental, căruţe de tip vechi, cocioabe, praf. Locuitori însă foarte primitori. La Smirna privind zidurile vechi,începute încă de pe vremea lui Alexandru Macedon, te gândeşti totuşi, la rolul jucat aci de cel "Sfânt Nicolae de Mira Lichiei", ocrotitor al marinarilor şi aducător de daruri la copii, în loc de Moş Ajun, într'o bună parte a lumii creştine.

Trecând în Grecia şi ajungând la Athena, vei poposi sub Akropole pe AREOPAG, acel mic platou pe o stâncă unde de predilecţie se adunau Athenienii discutând filosofie şi politică, practicând democraţia. Aci şi Ap. Pavel a avut disputa cu stoicii şi epicurienii adresându-se tuturora cu predica sa despre acel "Unul Dumnezeu necunoscut" căruia Grecii îi dedicaseră un altar cu această inscripţie. Le-a vestit, asemenea ca şi Efesenilor, că Dumnezeu "este Domn al Cerului şi al Pământului şi nu locueşte în temple făcute de mână"!- cum se vedea atunci şi se vede şi azi mai sus, pe Akropole . Pe aci vei auzi toate limbile pământului, ale turiştilor şi vizitatorilor studioşi, numai limbă română, niciodată nu auzi; pentru că Românii nu pot călători.

După Athena, Sf. Apostol Pavel a mers şi s'a stabilit la Corinth rămâind acolo timp de un an şi jumătate. Noi-şi aci pe urmele lui. Iată, se vede aci, în oraşul antic, postamentul de piatră al judecătorului Galion al Ahaiei şi locul din faţă de pe care Sf. Ap.Pavel şi-a rostit apărarea faţă de pârile Iudeilor localnici.El urma porunca Domnului primită aci prin vedenie, când i s'a spus: "Nu te teme, ci vorbeşte şi nu tăcea!"

S'a depistat şi locul sinagogii în care Sf. Ap. Pavel a propovăduit Iudeilor, iar lângă aceasta şi locul casei lui Crisp, fruntaşul care "a crezut în Domnul cu toată casa lui".

La Corinth, Sf. Ap. Pavel a fost împreună cu Sila şi cu Timothei şi a avut dintre locuitori mulţi apropiaţi şi colaboratori,aşa cum erau Aquila şi Priscila. (Ep. către Cor.,I, 16-19).de aceea ulterior el a întreţinut o strânsă corespondenţă cu creştinii corintheni. Rezultat al acestei comunicări în Duhul Sfânt sunt şi cele două epistole către corintheni, cele mai lungi şi mai sfătoase dintre câte a scris acest Apostol. In ele sunt date pe larg înaltele precepte morale creştine, aci este definită dragostea creştină iar Invierea lui Christos e pusă piatră de temelie a Creştinismului.

Contemplând aceste locuri, pleci de pe ele îmbogăţit în credinţă. Nu mai puţin eşti cuprins de contemplaţie creştină când ajungi pe insula PATMOS, unde s'a scris cartea Apocalipsei. Grota în care Sf. Evanghelist Ioan a avut vedenia celei de a doua veniri a lui Christos e situată pe panta de vest spre mare.. Ea păstrează în mare parte aspectul original de odinioară, având însă amenajate în interior două sfinte altare pentru săvârşirea sfintelor slujbe. De aci a văzut Sf. Ioan "Fiara care se suie din mare". Iar dinapoia sa dinspre vârful cu actuala mânăstire a Sf. Ioan pe el, Evanghelistul a auzit acel "glas puternic ca sunetul unei trâmbiţe". Glasul cel puternic indicase Apostolului Ioan "fratele vostru şi părtaş cu voi la necaz, la împărăţie şi la răbdarea lui Iisus" să scrie cartea şi s'o trimită celor şapte biserici, comunităţi; anume la: Efes, Smirna, Pegam, Tiatira, Sardes, Philadelphia şi Laodiceia.

Mânăstirea de sus dispune de o bibliotecă preţioasă şi de un muzeu bogat în care se pot vedea, printre altele, hrisovul împărătesc original din anul 1088 prin care insula era afectată monahilor.

Domnii români au făcut nu odată danii mânăstirii de pe Patmos.

In treacăt amintim că de aci a provenit Emanoil Xantos, întemeietor al etheriei greceşti, deasemeni şi bimbaşa Sava, participant la revoluţia din 1821 în Tara Românească, de la care anul trecut, 1981, se împliniseră 160 de ani.

In sfârşit, e o revelaţie istorică şi creştină să calci în marea biserică a Sfintei Sofia din Istambul, ctitorie eternă a împăratului Justinian, acel "ante-vlah" macedonean, dardan romanizat, restitutor al imperiului roman în toată întinderea sa şi capabil numai de fapte mari, inclusiv în arhitectură. Ni se arată locul pe

care împăratul a stat la sfinţirea bisericii, în anul 537, dând drumul celebrei exclamaţii: "Solomoane, te-am întrecut!"

Desigur ca a fost o depăşire faţă de templul de câdva al lui Solomon la Ierusalim; aşa cum şi Noul Testament îl depăşeşte pe cel Vechi. In locul catapetesmei şi altarului din vremea ctitorului Justinian, se văd însă astăzi desene musulmane şi nişte table mari, rotunde, cu texte din cartea coranului. Căci, precum se ştie, după cucerirea din 1453, Turcii au transformat biserica în moscheie. Un alt sultan turcesc a dispus mai apoi să se construiască în apropiere, o altă moscheie, cea numită "Albastră", ca să rivalizeze cu Sfânta Sofia "ghiaură".

Pentru creştinătate ea a rămas însă totdeauna Sfânta Sofia din Roma cea Nouă, din Tarigrad-oraş împărătesc, înfiinţat la 330 de Sfântul Impărat Constantin şi de aceea numit până astăzi Constantinopol.

Dacă ai călcat în Aia-Sofia, nu poţi simţi altfel decât căea este un popas important în itinerarul tău creştin.

S. Gârleanu

SOLI DEO GLORIA

Eglantina Daschievici.

Iisus azi e 'ntre noi.
Cântaţi venirea Lui,
Căci El e Domnul Sfânt!
Cântaţi şi lăudaţi
Şi va bucuraţi,
Căci El e Domnul Sfânt
Trimis pe-acest pământ!
"Deschidem a noastre inimi
Şi Tie ne'nchinăm
Căci Tu eşti Domnul Sfânt!
MĂRIRE ŢIE, MĂRIRE ŢIE, PE PĂMÂNT"

Iisus azi e 'ntre noi.
Cântaţi venirea Lui,
Căci El e Domnul Sfânt!
Cântaţi şi lăudaţi
Si va bucuraţi
Căci El e Domnul Sfânt
Trimes pe-acest pământ!
"Dragostea Ta să ne fie
Răsplata tuturor Acum şi în vecie!
MĂRIRE ŢIE, MĂRIRE ŢIE, PE PĂMÂNT"!

*

"Toţi oamenii să fie fraţi"- zic toţi cei ce nu au fraţi.

*

Nu minţi nici-odată în faţa vreunei persoane, căci ai să fii nevoit să spui odată altei persoane adevărul şi amândouă se vor întâlni într'o zi.

*

E vorba de a distruge ceva ? Ce de oameni de acţiune se îmbulzesc! Trebuie construit ceva ? Ce de oratori!

CH. CHINCHOLLE

Nota Red. Aforisme culese de D.E.P.- Autorul Charles Henri Hippolyte CHINCHOLLE. scriitor şi ziarist francez din secolul XIX, născut la 1843. Data morţii n'am putut s'o stabilesc, deoarece ediţiile de după 1900 ale ecnciclopediilor nu-l mai pomenesc.

CONTRIBUTII LA ISTORIA BISERICII ORTODOXE ROMANE

DIN CUPRINSUL EPARHIEI PENTRU EUROPA CENTRALA

Nota Redacţiei. Începând cu paginile de faţă vom căuta, cu concursul parohiilor, să întocmim o istorie pe scurt a Bisericii Ortodoxe Române din cuprinsul Eparhiei noastre. Repetăm, cu această ocazie, rugămintea către preşedinţii consiliilor parohiale de a ne furniza datele şi informaţiile necesare în vederea reconstituirii acestui aspect al Refugiului românesc după al doilea război mondial - un exod comparabil numai cu acela al fraţilor ardeleni care au părăsit vechea monarhie austro-ungară pentru o viaţă mai bună peste ocean. - Mulţumim D-lui Valerian DOBRESCU de a fi răspuns, primul, initiativei noastre.

Prima parohie ortodoxă română în cuprinsul actualei Eparhii pentru Europa Centrală a luat fiinţă la 10. 10. 1940, pe lângă fosta Legaţie română din Berlin pe când funcţiona ca ministru plenipotenţiar Raoul Bossy, cel dintâi preot slujitor fiind părintele Andrei Vascan, un refugiat basarabean. Sf. Sa a păstorit comunitatea română din Capitala fostului Reich până la numirea Prea Cucernicului Părinte şi Consilier Patriarhal Emilian Vasiloschi de către Prea Fericitul Patriarh Nicodim, pe data de 1 Ianuarie 1942.

Prea Sfinţia Sa, originar din Bucovina, a depus, cu toată vârsta înaintată, o activitate asiduă, care a culminat în realizarea unui local propriu prin achiziţionarea şi amenajarea în stil ortodox, a unei biserici evanghelice din centrul Berlinului.

După cum se ştie, în plin război atacurile aeriene n'au cruţat nici sfintele lăcaşuri de închinăciune,aşa,încât şi impozanta noastră catedrală a suferit mari stricăciuni, după cum nici Institutul Româno-German, dotat cu o preţioasă şi bogată bibliotecă,rămas fără apărare, a fost nu numai bombardat, dar şi jefuit şi tot ce-a mai rămas din bibliotecă a ajuns pa la diferite anticariate din Germania.

Legaţia însăşi a fost distrusă de bombardament, iar membrii şi tot personalul ei şi-au găsit adăpost, cu sau fără ajutorul autorităţilor în Berlin şi împrejurimile lui mai mult sau mai puţin îndepărtate, până în momentul când schimbarea de front a României, dela 23 August 1944, a dus la desfiinţarea întregii reprezentanţe diplomatice. Majoritatea membrilor Legaţiei a fost internată şi expediată în Ţară. Câţiva dintre noi am obţinut domiciliu forţat, dat fiind că din diferite motive, unele de ordin politic, altele în legătură cu sănătatea periclitată a unora din membrii familiei, am preferat să rămânem pe loc; între aceştia a fost şi Părintele Vasiloschi cu familia. Prea Sfinţia Sa, în afară ca avea o fiică grav bolnavă, a rămas alături de restul comunităţii pe care o păstorise din Ianuarie 1942 până în August 1944 cu atâta energie şi dăruire de sine. După un timp petrecut împreună cu familiile noastre în Bad Koesen şi după o scurtă şedere în Harz, Prea Sfinţia Sa s'a stabilit definitiv la Düsseldorf, regiune în care se găsea un mare număr de Români trimişi la munca de specializare în diferite branşe. Aci Părintele Vasiloschi a reuşit să pună bazele unei noi comunităţi ortodoxe române, desfăşurând pe lângă slujbele religioase şi o activitate caritativa de ajutorare a celor în nevoe. Din punct de vedere canonic Sf.Sa, între Mitropolitul Visarion Puiu şi Episcopia misionară din America, a considerat ca cea mai potrivită soluţie subordonarea faţă de Patriarhia Ecumenică din Constantinopol,depinzând direct de Exarchul acesteia cu reşedinţa la Londra, iar mai târziu la Paris. La 5 Noembrie 1963 Părintele Vasiloschi a obţinut recunoaşterea autonomiei Bisericii Ortodoxe Române din Republica Federală Germania şi Austria în cadrul Arhiepiscopiei ortodoxe din Vestul E-

uropei, iar la 25 Iunie 1966 a fost numit, în calitate de cap al Bisericii Ortodoxe Române din Republica Federală Germania şi Austria, Vicar Eparhial al acestei Biserici Ortodoxe Române sub autoritatea nemijlocită a Arhiepiscopiei noastre. (Acest decret a fost dat de I. P. Sfinţitul Arhiepiscop Georges, în calitate de Exarh al Patriarhului Ecumenic, în Biserica Sfânta Alexandra din Bad-Ems la 25 Iunie, 1966.

Ca bun gospodar, cum s'a dovedit în străinătate, ca şi în tară, P. C.Sa Părintele Vasiloschi, decedat la 7 Iulie 1966 s'a îngrijit din timp de pregătirea unui succesor în persoana actualului Preot-Protoiereu şi Vicar Eparhial Dumitru Em. Popa care a fost hirotonit la 1 Septembrie 1963, în Bad-Ems de catre I.P.Sfinţitul Georges Tarasof.

+

Din materialul informativ trimis de dl. Valerian Dobrescu epitrop al parohiei Sf. Nicolae, reiese ca în 1963 s'a constituit la Düsseldorf-Wersten, Werstener Feld 65 ca, "Einrichtung der Diakonischen Werkes der Evangelischen Kirche in Rheinland", un centru ortodox pentru Bisericile din Exil: română,rusă, sârbă şi ucrainiană, al cărui jubileu de 10 ani a fost sărbătorit cu mare pompă şi publicitate în 1973.

Din aceeaş sursă aflăm că la 29. 04. 1979 s'a constituit <u>Parohia Ortodoxă Română "Sfântul Nicolae" din N.R.Westfalen</u> cu sediul la Gelsenkirchen, înregistrată ca e.V. la 26.06 1979 şi recunoscută ca instituţie de folos obştesc, la 06.02. 1980.

La 27.12.1979 s'a constituit la Köln Parohia „Sfânta Treime".

Slujba religioasă, celebrată de părintele protoiereu şi Vicar Eparhial, Dumitru Em.Popa, are loc la Düsseldorf-Wersten în fiecare a doua Duminică din lună, la ora 9,30, iar la Köln în fiecare a patra Duminica a lunii în biserica evanghelică "Friedenskirche" Vogelsaenger Strasse 128-134, la ora 11.

Din informaţiile D-lui Dobrescu aflăm deasemenea ca după Sf. Liturghie, credinciosii se întâlnesc la o agapă. Merindele le aduce fiecare de acasă şi le pune pe masă la dispoziţia tuturor. Pe lângă asta sărbătoresc toate evenimentele naţionale mai importante, ca şi Crăciunul cu pom de Crăciun, daruri pentru copii şi datinele strămoşeşti.

D.C.A.

<u>Neujahrswünsche</u>

Zu Weihnachten und zu Neujahr
Bring ich Euch meine Wünsche dar:
Gott möge Euer Heimweh stillen
Und Euren heissen Wunsch erfüllen,
Dass siege die Gerechtigkeit,
Die Ihr ersehnt schon lange Zeit,

Ihr lieben Brüder und Schwestern mein,
Mög'Euch Gesundheit beschieden sein!
Dass endlich wieder Ihr könnt leben
Im Lande, das Euch Gott gegeben,
Das Ihr mit ganzer Seele liebt,
Und das Euch Glück und Freude gibt.

Rumänien, teures Vaterland,
Zerrissen ist das starke Band,
Vom Heimweh krank sind unsere Herzen,
Herr Gott, erbarm' dich unsrer Schmerzen!
Hilf uns aus der Verbannung Not
Und führ' uns heimwärts, o main Gott!

Eglantina Daşchievici.

SUFLETUL ROMÂNESC SUB CIOCANUL COMUNISMULUI

Nota Redacţiei. Sub acest titlu reproducem din volumul "Politica şi istorie - Cazul comuniştilor români 1944-1977" de VLAD GEORGESCU, apărut în 1981 în editura Ion Dumitru din München, o parte din capitolul "Modernizare şi omul nou" (în RSR), în care autorul prezintă pe homo novus Ceauşensis şi condiţiile politice care l-au produs.

Este îmbucurător să vezi că un om format sub regimul comunist - în 1944 avea abia 7 ani- ajunge în acest rechizitoriu la concluzii similare cu cele ale vechiului Refugiu politic. Se datoreşte oare această coincidenţă numai ieşirii în streinătate, în special în Statele Unite (1967/1968 şi 1973) sau e vorba de o performanţă personală datorită unui spirit ascuţit şi pătrunzător, care a ştiut să aleagă grăunţele din pleavă ? Ori cum ar fi, Dl. VLAD GEORGESCU înseamnă pentru Refugiul politic şi pentru cauza Românismului astăzi şi în viitorul apropiat un real câştig.

"Cu tristeţe trebuie remarcat ca degenerarea valorilor oficial nu a rămas fără urmări asupra structurilor mentale, individuale şi colective. Sufletul românesc a devenit apatic, indiferent, descurajat, chipurile şi-au pierdut zâmbetul, ironia a devenit amară. Blocajul economic, lipsa unor libertăţi economice rezonabile îndeamnă pe cei faţarnici la credinţă şi, prin aceasta, la acces în clasa privelegiaţilor care nu trebuie să aştepte generaţii pentru a se bucura de binefacerele comunismului, iar pe cei descurcăreţi, la hoţie şi corupţie, plăgi generalizate ale societăţii noastre contemporane. Regimul politic neo-stalinist, lipsa libertăţilor politice, a înmuiat, pe de altă parte, caracterele, a rotunjit şira spinării, a strivit curajul şi iniţiativa, a întunecat firea, a întrerupt comunicarea, a dat privirilor o linie piezişă, a pervertit -încurajând delaţiunea, ipocrizia- caracterele. Formele exterioare de democraţie există, există şi constituţie şi legi şi puteri separate şi vot secret, dar constituţia e ca şi Regulamentul Organic, modernă doar prin litera, nu şi prin spiritul său, legile se fac, se desfac şi contrafac după nevoi, puterile sunt separate numai pe hârtie, iar votul, deşi n'a ajuns încă la performanţele nord-coreenilor, sau albanezilor, care anunţă victorii de sută la sută, nu e departe de această performanţă.

Se poate "construi" un "om nou" pe aceste premize? După tenacitatea cu care-şi proclamă ţelul, clasa politică pare a crede că Românii trăiesc într'una din epocile preistoriei, sau în jungla Amazonei. Codul eticii şi echităţii, lansat în 1975, îl vrea pe deoparte bun, drept, cinstit, muncitor, cu iniţiativă, dar pe de alta supus, ascultător, încrezător în ce i se spune şi i se porunceşte să facă. Intr'o societate care nu e nici bună, nici dreaptă, nici cinstită, cu siguranţă ne-muncitoare, cele două categorii se bat cap în cap şi se află în contrazicere flagrantă cu realitatea. Oamenii, noi sau vechi deopotrivă, se simt în nesiguranţă, se simt inutili, nefolositori, buni doar de povară. Generaţie după generaţie, ei sunt aşezaţi la temelia unui viitor care se tot depărtează, în raport invers proporţional cu retorica oficială; şi apoi, se poate trăi decenii în şir amăgindu-te cu gândul ca răul ar putea fi încă şi mai rău, sau că măcar nepoţii vor apuca o fărâmă din idealul propus ?

Mulţi oameni "noi" au găsit împăcarea în fugă, emigrarea luând proporţii de masă cu totul necunoscută în trecut, într'o ţară cunoscută de secole ca tărâm de imigraţie, nu de emigraţie. Alţii, puţini, au ales calea disidenţei făţişe, plătindu-şi curajul cu închisoare, persecuţii şi suferinţe. Alţii, mai numeroşi în ultima vreme, mai ales între oamenii de litere -poate şi mai utili- au început a ridica cu prudenţă, dar fără echivoc, vocea, în limitele unei critici legale. In sfârşit, cei mai mulţi s'au dedublat, învăţându-se să poarte o mască care le fereşte chipul adevărat. Inainte chiar de a ajunge

la şcoală, copiii, şoimi sau nu, ştiu deja ce se poate gândi cu voce tare şi ce nu, cui i se poate face şi cui nu, încredere. Dedublarea personalităţii a devenit un mod de existenţă, singurul care îngăduie salvarea eului. Atât timp cât clasa politică a promovat false valori, cât timp retorica va prezenta răul drept bine, urăţenia drept frumuseţe şi mediocritatea drept valoare, ea nu va putea niciodată trece de acest zid al dedublării. Atât timp cât clasa politică nu va înţelege că valorile sale pervertesc personalitatea umană şi că modernizarea nu se poate înfăptui pe suflete rănite, ţara nu va putea ieşi din starea de subdesvoltare. Independenţa fără diferenţă, reînviind stalinismul, a alungat raţiunea şi a strivit omul, tocmai în momentul în care acesta începuse să renască, să năzuiască si să spere. Independenţa fără diferenţă a distrus speranţa, a alungat raţiunea şi a reintrodus credinţa oarbă. Cu un astfel de om "nou" nu se pot construi decât lucruri vechi. Clasa politică nu-şi mai conduce poporul pe drumul modernizării, ci pe cel al unei false civilizaţii, situaţie care nu poate decât bucura pe duşmanii neamului, pe cei de care pretinde că o apără. Există o singură scăpare, întoarcerea la valorile epocii dintre 1965-1974, încurajarea valorilor liberale apărute atunci. Dar se mai poate clasa politică întoarce din drum?".

Bucureşti, Noembrie 1978.

POST-SCRIPTUM REDACŢIONAL.- Spre deosebire de Paul GOMA, care nu ştie ce este: "disident" sau "oponent", autorul rândurilor de mai sus, al căror titlu se datoreşte Redacţiei, se declară, în deplină cunoştinţă de cauză, "disident". Aşa se explică convingerea exprimată în fraza penultimă a textului că: "Există o singură scăpare, (şi anume) întoarcerea la valorile epocii dintre 1965-1974, (caracterizată prin) încurajarea valorilor liberale apărute atunci", dar şi scepticismul prezentat sub formă de întrebare: "Dar se mai poate întoarce clasa politică din drum?"(p.158).

În "scrisoarea deschisă către Mircea ELIADE", adresată din Bucureşti la 18 martie 1977, în care-şi exprimă dorinţa ca cele "4 texte" să fie publicate de "societatea academică", fără "nici un fel de pretenţii...asupra ediţiilor"(p.127), V.G. declară: "Am hotărît s'o apuc pe calea disidenţei şi doresc să-mi pun pachetul de scrieri legate de aceasta (de disidenţă!), sub patronajul cultural al românilor din emigraţie."(p.126).

"Politică şi Istorie. Cazul comuniştilor români, 1944-1977", constată autorul în aceeaş scrisoare, "este un pas mai departe pe calea protestului şi a desidenţei. Obiectul studiului este istoria, dar subiectul incriminat este politica."..."Cu Programul mişcării disidente din România, ciclul s'a încheiat."(p.126/27).

Într'o altă anexă V.G. prezintă "Programul" de care e vorba, şi din care extragem punctele principale:

I. "Disidenţa română recunoaşte constituţia ţării... în spiritul şi litera sa; recunoaşte art.1 şi 2, care proclamă România republică socialistă şi care prevăd că toată puterea aparţine poporului....

II. D.R. recunoaşte art.3 din constituţie, care statutează că "forţa politică conducătoare a întregii societăţi este P.C.R." Dar "forţă conducătoare" nu înseamnă forţă unică. Constituţia nu impune indivizibilitatea puterii...D.R. cere completarea art.3 cu principiul divizibilităţii puterii, cere includerea în constituţie a dreptului la disidenţă;...D.R. cere recunoaşterea dreptului de a...se constitui.. în "Mişcarea pentru sprijinirea democraţiei".

III. "D.R. recunoaşte art.7 din C., care prevede egalitatea în drepturi a tuturor cetăţenilor, fără deosebire de naţionalitate, rasă, sex sau religiie...(D.R.) cere "Abolirea discriminării...politice şi a "dosarului", pentru a reuni naţia, artificial împărţită în categorii sociale...care evoluiază separat."

IV. "D.R. recunoaşte art.18 din C., care asigură dreptul la muncă, dar..."Munca este aservită, unii sunt mai egali decât alţii, domnesc rânduelile unei noui iobăgii... Oamenii sunt legaţi de glie...birurile şi claca îi strivesc. Constituţia trebue să prevadă în viitor abolirea apartheidului de partid, libertatea şi respectul muncii".

V. "D.R. recunoaşte art.27 şi 28 din C., care prevăd dreptul de asociere, libertatea cuvântului, a presei, a întrunirilor şi a demnostraţiilor....Cetăţnii au drepturile enunţate mai sus, dar nu au dreptul folosirii acestor drepturi....Oamenii trebue să reintre în posesiunea dreptului de a-şi hotărî singuri drumurile şi locurile în care doresc să trăiască."

Continuarea în pag.urm.

N O T E Ş I C O M E N T A R I I

P I T E Ş T I

sive

V E T U S H O M O R E N O V A T U S

După mărturiile lui Dumitru BACU (1963) şi acelea ale lui Grigore DUMITRESCU (1978), Virgil IERUNCA este al treilea autor,care,bazat pe cartea lui Bacu şi pe un dosar inedit primit între timp din Ţară,consacră "reeducării" şi pedagogiei diabolice dela Piteşti[1] un studiu de aprofundare psihologică şi sociologică a fenomenului în comparaţie cu GULAG-ul lui SOLŞENIŢIN şi cu metodele aplicate în acelaş scop în China - acestea din urmă după mărturiile a doi autori, unul belgian şi al doilea francez cu mamă chinezoaică.
Cartea a apărut sub acelaş titlul "Piteşti" în editura "LIMITE",Paris 1981, dar tipărită la München sub îngrijirea editurii Ion DUMITRU, 8000 München 40, Siegfriedstr.3,de unde se poate procura. "Contribuţii benevole pentru sprijinirea noilor apariţii ale editurii "LIMITE" se primesc pe adresa autorului: V.I.,Boîte Postale 255, 75922 PARIS 19e". - Cazurile ŢURCANU şi CALCIU sunt prezentate în tot tragicul lor.Reţinem concluzia autorului, după care "procesul fenomenului Piteşti nu s'a încheiat. De fapt adevăratul proces al reeducării dela Piteşti n'a avut încă loc şi nu va avea atâta vreme cât nu va putea fi implicată răspunderea partidului comunist român,cât nu va fi chemat la bara acuzării adevăratul vinovat: regimul comunist din România"(p.85).
Evident, procesul nu s'a terminat,iar studiul lui şi al "omului nou" obţinut pe calea "reeducării dela Piteşti" e abia la început. Date fiind diabolismul metodelor şi monstruozitatea rezultatului lor, "omul nou dela Piteşti" va trebui să facă obiectul unei serii întregi de studii interdisciplinare.Autorii de amintiri "din casa morţilor" vor da la iveală noui amănunte privitoare la procedeele de schingiuire ale torţionarilor, fie preluate dela "educatorii" lor, fie inventate de ei înşişi; istoricii "experimentului" vor stabili cine a fost adevăratul iniţiator al acestei tehnici diabolice de a face din om o bestie cu chip de om; sociologii şi psihologii, mai cu seamă specialiştii în psihologia maselor şi psihoanaliştii vor avea de cercetat în ce măsură "dinamica grupului sau a echipei" influenţează şi accelerează procesul depersonalizării în comparaţie cu efectul similar al drogurilor aplicate în clinicele de neurologie şi psihiatrie cu scopul de a face din om neom!
Doi psihologi americani dela Institutul Naţional de Gerontologie din Baltimore au constatat că tot ceeace constitue personalitatea unui om rămâne,în condiţii normale,toată viaţa neschimbat, afară de cazurile ostaticilor! Aceşti psihologi ar fi cei mai indicaţi să studieze starea de schizofrenie în care "reeducarea" dela Piteşti a adus pe studenţii închişi acolo.
Cartea lui Virgil IERUNCA, compectată cu informaţiile oferite de Grigore DUMITRESCU în "Demascarea", pe care autorul n'a cunoscut-o la timp, trebue tradusă în engleză,franceză,germană,italiană şi spaniolă, pentru ca fenomenul Piteşti să fie cunoscut în toată lumea civilizată. D. C. A.

1) Ce răzbunare sadică din partea comuniştilor faţă de locul proeminent pe care Argeşul îl ocupă în istoria politică a Ţării!

x

DISIDENŢA ROMÂNĂ - continuare din pag.precedentă.
VI."D.R.recunoaşte art.71-76 din C.,care institue un regim prezidenţial,dar consideră că stilul adoptat de acesta după 1971 nu mai corespunde prevederilor consituţionale.Preşedintele şi-a făcut chip cioplit,şi-a croit însemne monarhice,face dintr'o ţară europeană o monarhie de tip central-african...Preş.se crede şi vodă şi părinte şi mesia...Regimul prezidenţial nu aparţine tradiţiei politice româneşti,ţara trebue să se întoarcă la regimul conducerii colective, pe care C.îl promite,dar pe care cârmuirea nu-l practică....D.R.nu vrea schimbarea preşedintelui...doreşte însă schimbarea stilului său de conducere,încetarea pontifierii,renunţarea la cultul personalităţii,doreşte un preş.care să fie primus inter pares,nu domn de drept divin."(În acest punct găsesc că autorul nu e consecvent în schimbările preconizate,deoarece spune mai întâi că "regimul prezidenţial nu ţine de tradiţia politică românească,pentru ca mai jos să-l menţină cu condiţia de a-şi schimba stilul.)

Continuarea în pag.urm.

"PÂINILE DE CULT" LA ROMÂNII DIN SUDUL DUNĂRII.

Obiceiul Românilor din Sudul Dunării dela pomeni de a pune pe masă o serie de colaci(numiţi de ei şi "capite") şi de a-i consacra, dându-le diferite numiri, aşa cum a fost descris de Sava GÂRLEANU în "ZORI DE ZI" nr.5 din Semptembrie 1981 (nu 1982,cum din eroare a apărut pe copertă!),p.14 pare a fi un fel de "proscomidie" laică. Proscomidia este, după cum se ştie, "pregătirea darurilor", pe care o face preotul înainte de a oficierea Sf.Liturghii, un ritual pe care ni-l va explica Părintele Mehedinţu, atunci când va prezenta celor care au posibilitatea să frecventeze serviciile religioase din parohiile Eparhiei noastre, precum şi cititorilor buletinului eparhial, diferitele momente ale serviciului divin în Biserica Ortodoxă împreună cu simbolismul lui. - O problemă de folclor religios este felul cum aceşti ţărani români din Sudul Dunării înţeleg ei înşişi acest ritual, la care au ajuns din lipsă de preoţi ortodocşi români, problemă pe care sperăm că tot Dl.Gârleanu va lămuri-o cândva. D.C.A.

x

REAPARIŢIA REVISTEI "LIMITE".

Tot prin colaborarea celor două edituri "LIMITE" şi "ION DUMITRU" a reapărut, după o scurtă întrerupere, revista Domnilor Virgil IERUNCA şi Nicoale PETRA cu două numere duble:32/33 şi 34/35 şi un număr de pagini sporit (32 resp.28), ambele bogate în versuri şi critică literară, socială şi politică, cu aceleaşi colaborări de prima mână, dela Mircea ELIADE până la elevul său I.P.CULIANU, care-i face maestrului şi un portret-"statue". Acelaş stil îngrijit,care poate servi de model multor publicaţii din Exil; cu atât mai mult surprinde pleonasmul: "experţi specialişti" din n-rul 34-35,p.20,col.II sau expresia "a scurtcircuitat" din n-rul 32-33,p-23. Altfel se'nţelege că "LIMITE"le sunt citite totdeauna cu profit. D.C.A.

x

"EUROPA,PÉRIODIQUE DE LA FÉDÉRATION DES COMBATTANTS ALLIÉS EN EUROPE".

Felicităm pe Dl.George BEZA pentru saltul calitativ, făcând să apară acest buletin în locul acelor "Annalles Franco-Roumaines" şi revenind la tonul cărţii sale "Mission de Guerre" din 1977. Până acum au apărut două numere "speciale": POLOGNE ŞI ROUMANIE. Astfel putem citi în legătură cu proclamarea stării de asediu din Polonia: "Il est grand temps que les nations libres fassent preuve de leur volonté de se défendre, der résister et de riposter au danger soviétique, de mettre terme à la permanente menace soviétique. Vive la Pologne libre!Vive la liberté partout dans le Monde!" Rédaction et Administration: 3,all.G.Fauré, 93110 ROSNY/BOIS, France.Abonnement annuel 20 F. Prix 5 F. D. C. A.

x

Continuare din pag. precedentă: Disidenţa Română.

VII."Mişcarea pentru sprijinirea democraţiei"...nu va avea caracterul unui partid politic de opoziţie,ci unul de organizaţie obştească menită a aminti forţei politice conducătoare propriile sale legi,atunci când ele sunt uitate sau încălcate.Libertatea este indivizibilă,ea nu poate exista doar pentru clasa politică conducătoare,nu poate fi aplicată doar în relaţiile externe şi lipsi cu totul,deveni simplă retorică în interior.D.r.nu vrea schimbarea orânduirii, ci îndreptarea orânduelilor.Ea crede că existenţa ei legală va fi nu numai în interesul ţării,dar şi în cel al P.C.R.,care va găsi în prezenţa ei motive de stimuli(sic!) în propria activitate,de auto-depăşire,în interesul general al ţării şi al socialismului." Bucureşti,martie 1977 (p.119-123).

După "Programul-alternativă" al D-lui ORESCU,"Programul mişcării disidente din România"este a doua încercare de ameliorare a unui regim,care s'a dovedit pe cât de inuman pe-atât de incorigibil.Spre deosebire de Dl.O.,Dl.G.vorbeşte de existenţa unei mişcări disidente în Ţară,fără să dea noui amănunte faţă de ce ştim de presa străină.Dorinţa D-Sale ca textele trecute peste hotare să fie transmise de "Europa Liberă" e de înţeles,dar Dl.G.uită că acest fapt nu face decât să sporească vigilenţa Securităţii...De aci convingerea noastră,exprimată cu ocazia transmiterii pe unde scurte a "Programului" D-lui O.,că disidenţa nu-şi are rostul în străinătate,ci la faţa locului,în Ţară! D.C.A.

D I N L U M E A C A T O L I C I S M U L U I

PAPA IOAN PAUL II,SIMBOL AL EUROPEI ÎMPĂRŢITE DE AZI

Cu ocazia congresului internaţional despre "Unitatea Continentului nostru", care-a avut loc între 3 şi 7 Noembrie 1981 la Roma, organizat fiind de două universităţi catolice: cea Laterană din Roma şi cea poloneză din Lublin,Papa Ioan Paul II a declarat la deschidere că Europa constă din două tradiţii creştine: aceea a Vestului de gândire "mai mult logică şi raţională" şi cea a Răsăritului,"mai mult mistică şi intuitivă". La congres au luat parte peste 2oo de intelectuali din 23 de naţiuni,discutând despre "rădăcinile comune creştine ale naţiunilor europene". Aproape jumătate din numărul congresiştilor au fost polonezi, între ei forate mulţi membri sau simpatizanţi ai sindicatului liber SOLIDARNOSC.

Ioan Paul II aparţine ca polonez Europei răsăritene, iar în calitatea sa de creştin catolic Europei occidentale, reprezentând astfel un simbol al acestui continent de două ori împărţit: prima dată prin marea schismă dela 1054, a doua oară prin înţelegerea dela Ialta din Februarie 1945; un simbol care reclamă unitatea Europei de mâine. D.C.A.

*

DE CE NU SE DISCUTĂ PROBLEMA "PRIMATULUI ÎN BISERICĂ" ?

Se întreabă Monseniorul Dr.Octavian BÂRLEA la sfârşitul unui studiu din "Perspective" IV/1(13):Iulie-Sept.1981, întitulat: "Ecumenisme la margini de Ecumenism" (pp.4-19), text paralel român-german. Prea Sf.Sa remarcă pe drept cuvânt că în cadrul reuniunilor ecumenice se desbat probleme secundare, ocolindu-se cu grijă "nodul gordian" al mişcării de refacere a unităţii Bisericii. Răspunsul la această prea îndreptăţită întrebare noi Ortodocşii îl cuboaştem de mult. El a fost dat şi de curând în cadrul unei reuniuni ecumenice germano-române de înaltă ţinută teologică şi liturgică, reuniune care a avut loc la 26 şi 27 Oct.1981 la Academia Eparhiei Catolice din Freiburg. Cu această ocazie, capul delegaţiei române, Părintele profesor Dumitru STĂNILOAE, a ridicat această problemă, propunând discutarea soluţiei oferite de Ortodoxie: primat în sensul unui <u>primus inter pares</u> cu prerogative ecumenice şi cu sediul la Roma. Răspunsul delegaţiei catolice, compusă din specialişti în istoria şi teologia Bisericii de Răsărit,a constat într'o tăcere elocventă, ca să nu zic:de mormânt! Replica Părintelui Stăniloae a urmat în surdină: "Nu vor să răspundă!"

Pentru Catolici problema Primatului este într'adevăr <u>tabu</u>. Motivul nu-l mărturisesc,dar el e clar ca lumina zilei: În caz de paritate între Vest şi Est, la alegerea unui nou papă Biserica Răsăritului ar avea dreptul să prezinte şi ea un candidat, iar patriarhii şi mitropoliţii ortodocşi ar urma să facă parte din colegiul electoral, ori asta nu se împacă cu pretenţia absolutistă a Bisericii Romano-Catolice ca singura "aducătoare a mântuirii". Un "Grec" la Roma!? Iată de ce nu se discută problema "Primatului în Biserică" ! D.C.A.

*

EPISCOPI ŞI PREOŢI HIROTONIŢI ÎN SECRET ÎN EUROPA COMUNISTĂ

Ziarul de mare prestigiu "Frankfurter Allgemeine Zeitung" semnalează apariţia recentă a unei cărţi noui, după aceea din 1975 a lui Hansjakob STEHLE:"Die Ostpolitik des Vatikans", despre activitatea "subterană" a episcopilor şi preoţilor catolici hirotonisiţi în secret în ţările comuniste: "Bischöfe für den Untergrund" de Franz HUMMER,apărută în Verlag Herold din Viena.

Johann Georg REISSMÜLLER, unul din cei mai de seamă editori şi redactori ai ziarului, constată în concluzie că, deşi această acţiune a fost repede descoperită de agenţii securităţilor respective şi înnăbuşită în faşă, ea a însemnat totuşi pentru credincioşi o încercare de "ieşire dintr'un impas" (Ausweg in der Not). D.C.A.

*

<u>Numărul germanilor din Europa răsăriteană şi din Sudest strămutaţi în Germania de Vest</u> din Ianuarie până în Noembrie 1981 s'a ridicat la 61 097 (în 1980 în acelaş interval:48 393); repartizaţi pe ţări: din Polonia 44 534 (1980:24 862) din România 10 724 (1980:14 667), din Uniunea Sovietică 3358 (1980:6398)(după F.A.Z.din 16.XII.1981).

Red.

ECUMENISM PRACTIC
ARBEITSGEMEINSCHAFT OSTKIRCHEN E. V.

Asociaţia catolico-protestantă de sprijin pentru Bisericile Ortodoxe în Refugiu cu sediul în Freiburg/ Br., căreia noi, ortodocşii îi datorăm punerea la dispoziţie şi amenajarea în stil ortodox a Bisericii MARIA SCUTZ din Freiburg şi-a ţinut în Oct. 1981 a treia adunare generală, la care din cei 104 membri au participat 18, iar dintre aceştia 4 prin delegaţie. Pentru anul 1980 şi-au plătit cotizaţiile patruzeci şi şease de membri, iar pentru 1981, 35 nu şi-au plătit-o. La 15.X. 1981 se aflau în casa asociaţiei DM. 140,27. Pentru luminarea şi încălzitul bisericii, în care-şi ţin serviciile religioase, afară de comunitatea română şi Grecii din Freiburg şi din împrejurimi, erau de plătit pe Noembrie DM 932.- Dela Decembrie înainte urmează să se plătească DM 420.-lunar.
Asociaţia şi-ar putea acoperi cheltuelile cu întreţinerea bisericii dacă ar avea 500 de membri care şi-ar plăti cotizaţia regulat şi în timp util. Noui membri trebuesc recrutaţi dintre catolici şi pprotestanţi, dat fiin că dintre ortodocşi pot fi membri numai câţiva credincioşi militanţi (engagierte). Printre aceştia se găseşte Dna Tatiana Miron care-şi îndeplineşte şi funcţia de secretară a asociaţiei. Domnia sa s'a dovedit şi mamă model în ce priveşte educaţia religioasă a celor trei copii- o fată şi doi băeţi- care, toţi trei, sunt deasemenea membri ai asociaţiei "Ostkirchen e.V."
Urăm conducerii asociaţiei în frunte cu Prof.Dr.C.G. FÜRST, deţinătorul catedrei de drept canonic la Facultatea de Teologie catolică a Univesităţii din Freiburg şi iniţiatorul acestei opere de binefacere, pentru anul 1982 succesul dorit în acţiunea ce şi-a propus de a câştiga noui membri

D.C.A.

x

ECUMENISM INTERORTODOX: O nouă "Frăţie Ortodoxă" în Diaspora română.

Prima "Frăţie Ortodoxă" în Diaspora noastră a fost acea realizată de mine în înţelegere şi colaborare cu Prea Sfinţitul Valerian sub forma unui buletin de formatul celui de faţă, dar tipărit, din care au apărut 10 fascicole din Martie până în Decembrie 1954. Din motive independente de voinţa noastră, acest buletin a trebuit să-şi înceteze apariţia, înlocuit fiind printr'o pagină cu acelaş nume în "SOLIA" , organul Episcopiei Ortodoxe Române din Statele Unite şi Canada, care după câteva numere şi din aceleaşi motive a încetat şi ea.
Din fericire ideia a prins rădăcini mai adânci în cadrul Episcopiei, care a reuşit s'o realizeze sub forma concepută iniţial de mine, anume ca asociaţie laică militantă pentru trăirea şi aplicarea învăţăturii creştine în viaţa de toate zilele, sub numele de "Orthodox Brotherhood", despre a carei activitate "Solia" a publicat şi publică regulat dări de seamă.
Intre timp "Biserica-mamă" din Ţară a descoperit un nou câmp de activitate misionară: Diaspora.
După înfiinţarea mai multor parohii în diferite ţări din Europa, Patriarhia dela Bucureşti a trecut la acţiune şi pe acest plan, organizând o "Frăţie Ortodoxă" cu sediul în Franţa şi agenţii în Elveţia, Anglia, Belgia, Italia, Olanda, Norvegia, Republica Federală Germania, Spania. Noua F. O. ţine congrese la fiecare trei ani; primul la Annecy în 1971, al doilea la Dijon în 1974, al treilea la Amiens 1977, al patrulea la Avignon în Noembrie 1980. La Avignon au luat parte peste 400 de delegaţi, între care şi Mitropolitul Nicolae Corneanu al Banatului, exarhul Patriarhiei pentru comunităţile ortodoxe române din Europa Centrală şi de Vest, de sub autoritatea Bisericii-mame. Sfânta Liturghie a fost celebrată de mitropolitul Meletie, exarhul Patriarhului Ecumenic împreună cu mitropolitul Nicolae al Banatului. (ROC/X,4,p.103 şi urm.)

D.C.A.

"PAX CHRISTI" CONTRA ÎNARMĂRII "NATO". Cu ocazia congresului dela Rothenfels din Noembrie 1981, secția germană a Acțiunii Catolice internaționale "Pax Christi" s'a declarat împotriva dublei decizii de înarmare ulterioară a organizației "NATO", punându-se în contradicție cu o hotărîre anterioară.

D.C.A.

X

CRĂCIUN ÎN PRIBEGIE

Lângă focul slab din sobă, stau privind în noapte-afară
Prin fereastra aburită, unde'n fiecare seară
Furios aruncă vântul cu măruntii stropi de ploae
Ce se scurg pe sticla rece într'o sută de șuvoae.
Poate-ar vrea să-mi intre'n casă, să-mi mai spună vreo poveste,
Să-mi aducă de departe vreo scrisoare, sau vreo veste;
Busuioc din căldărușă să-l anine sus la grindă
Si să-mi cânte la ureche, de pe vremuri, o colindă!.
Peste-al besnei întunerec plumbul norilor se cerne
Si în fulgi de păpădie neaua 'ncepe-a se așterne
In covor alb de mătase își presară mărgărintul
Imbrăcând pădurea'n haină sclipitoare ca argintul.
Printr'un pod întins de ghiață, râul leag'a sale maluri;
Marea geme furioasă svârcolindu-se în valuri.
Un ecou de zvon de clopot se aude'n depărtare
Cum se'nalță din adâncuri tot mai tare și mai tare.
Rezemându-mi fruntea'n palmă, am rămas tăcut pe gânduri;
Aș fi vrut în astă seraă să-i scriu mamei două rânduri
Si să-i spun să nu m'aștepte, ca nu vin cu Moș Ajunul,
Că rămân și de-asta dată prin streini să-mi fac Crăciunul.
Calea-i grea, înzăpezită, lupii au ieșit la pradă,
Ii aud de-aici cum urlă intrând noaptea în ogradă,
Răscolind cu deamăruntu'ntunecoasele unghere
Rânjind colții plini de sânge și răsturnând cu putere
Tot ce prind în a lor cale, de cutremură pământul...
Lucruri multe n'am a-i scrie...Si-api aș ruga doar vântul
Să mi-o poarte peste nouri, peste pisc de zare-albastră
Să o lase pe tăcute într'un colț lângă fereastră;
Când veni-vor vestitorii, ea să iasă s'o găsească
Să scoale din somn pe tata 'n miezul nopții s'o citească.
Dar îmi e cu neputință;.. fruntea-mi este 'nfierbântată!
Pana mi s'a rupt în două, iar cerneala'i înghețată.
Vânt răscolitor de datini și credinți de mult visate!..
Fă-te sabie-ascuțită, zidul vremii mi-l străbate.
Du-mă'n satul de sub măguri, peste lume du-mă'n goană;
Du-mă'n casa părintească unde mama la icoană,
Lângă candela nădejdii își îneacă 'n suflet dorul
Ascultând concert de îngeri vestind pe Mântuitorul.
Lasă-mă lângă fereastră să'nalț iarăși o colindă
Si s'aud cum se deschde 'ncetișor ușa la tindă!...
Din ungheru-i de tristețe să o simt apoi cum vine,
Pășind rar prin neaua moale să se-apropie de mine;
Căutând prin întunerec s'o aud nerăbdătoare
Intrebând: "Cine colindă? dintre nouă, care-i oare"?
Să mă urc pe pragul prispei, ea de mână să mă prindă,
Lăcrămând de bucurie brațul ei să mă cuprindă.
Ca'n vremea copilăriei să-mi zâmbească cu tristețe
Să-mi ia traista din spate s'o 'ncarce de colindețe.
Lângă vatra să dau fuga să măscutur de zăpadă
Să privesc tăciuni'n sobă cum se iau mereu la sfadă,
Si pe drumuri troienite, peste gerul ce se lasă
Să alerg în pas cu vremea, colindând din casă'n casă.
Frânt de-atât' alergătură, cu picioarele'nghețate
Să mă'ntorc din nou la mama peste noaptea jumătate.
Ea s'arunce furca'n lături să mă ia ca să mă culce
Povestind de ieslea sfântă și Isus , încet și dulce.

Iar eu obosit de cale să adorm cu capu'n poală
Să tresar visând ca iarăşi văd pe "domnul" dela şcoală.
Du-mă vântule în codri, printre cetini să-mi sting dorul:
Printre stânci prăpăstioase să aud curgând izvorul.
Fa-te punte peste veacuri şi te'nvolbură'n istorii
De ridică din adâncuri vremile scăldate'n glorii.
Să reverse peste măguri în lumini de curcubee;
Ca un fulger să ţâşnească!..lumea toată să scântee.
Si'n această noapte sfântă, pe un cer cu lună plină
Să-I vad steaua cum se'nalţă pe o rază de lumină,
Ce urcând pe bolta-albastră se opreşte'n mânăstire
Unde schivnici albi ca neaua 'nalţă taine din psaltire.
S'aud clopotul cum sună, cum se pierde'n valuri,valuri
Un ecou de sfinte datini împletind din idealuri
Peste-a Cosmosului margini spre a veşniciei ţinte,
Mii de veacuri şi milenii, dar al Bunului Părinte.
Să mă'nalţ încet spre culme din al sufletului haos
Să apar pe nesimţite în al scitului pronaos.
Două, trei lumânărele s'aprind la iconostasuri
Si s'aleg din uragane, doar a îngerilor glasuri.
Să'ndrept ochii către ceruri, să pătrund înalta-I taină
Celui ce îmbracă totul în lumină ca'ntr'o haină.
Picurând lacrami de sânge din a sufletului rană
Cu paşi firavi să m'apropii de a stareţului strană.
Cu sihaştrii toţi de-arândul să înalţ o rugăciune;
Să mai pot să spun odată : Moş Crăciune, Moş Crăciune.

D.P.R.

x

DELA OFIŢERUL STĂRII CIVILE

Următoarele servicii religioase au avut loc în cadrul Eparhiei Ortodoxe Române pentru Europa Centrală.

BOTEZURI:

21. 07. 1981, Ileana-Adriana POPESCU, München.
01. 01. 1982, Sabrina-Alexandra-Smaranda SAILE, Strasbourg.

CUNUNII:

20. 11. 1981, Ion şi Mihaela CRAIFĂLEANU, Thyon 2000, Elveţia.
27. 02. 1982, Radu-Constantin MIRON cu domnişoara Ruth-Elisabeth SCHADE, Freiburg.

INMORMANTARI:

30. 06. 1981, Vasilichia SEDE, Düsseldorf.
09. 10. 1981, Sofia NOVOTNI, Salzgitter 1 (Lebenstedt).
28. 10. 1981, Dan COE, Köln.
12. 01. 1982, Vasile CIOBÂCA, Duisburg.

CONTRIBUTIILE BENEVOLE, pentru asigurarea apariţiei buletinului eparhial se pot trimite la contul eparhiei noastre, cu menţiunea:

"PENTRU ZORI DE ZI"

Rumänisch-Orthodoxe Kirche in Deutschland e.V. Nr. 1639723/00, Commerzbank Freiburg.

ADMINISTRATIA: Bischofsvikar, Erzpriester Dumitru Em. Popa, Auwaldstrasse 49.

D.-7800 Freiburg.

Verlag »Mioritza« Editions
Dr. phil. Gabriel Manolescu
Hirsch-Gereuth-Str. 45
8000 München 70